

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2 T 226/03 z 26. novembra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2005 doručená sťažnosť J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 226/03 z 26. novembra 2003 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti, ktorú sťažovateľ zaslal súčasne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky a Kancelárii verejného ochrancu práv, vyplýva, že sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok okresného súdu (ako aj jemu predchádzajúci postup orgánov

činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci) za nezákonný a nezodpovedajúci ústavným princípom. Vzhľadom na to žiada „... o prešetrenie mojich spisov...“.

Podľa informácie okresného súdu z 3. januára 2006 napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť v deň jeho vyhlásenia, t. j. 26. novembra 2003.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 157/05).

Ako už bolo uvedené, napadnuté rozhodnutie okresného súdu, proti ktorému smeruje sťažnosť sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2003.

Na základe ustálenej praxe ústavný súd považuje lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za lehotu procesnoprávnu. Posledným dňom, keď sťažovateľ mohol podať sťažnosť proti uvedenému právoplatnému rozhodnutiu, bol preto 26. január 2004. Keďže, ako už bolo uvedené, sťažovateľ svoju sťažnosť ústavnému súdu doručil až 16. novembra 2005, urobil tak zjavne po zákonom ustanovenej lehote.

Prihliadajúc na kogentnú lehotu, v ktorej je nutné podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola v danom prípade podaná oneskorene.

Poukazujúc na uvedené závery o oneskorenosti podania sťažnosti rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ju z tohto dôvodu odmietol bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok.

Vzhľadom na to, že nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ako prekážku brániacu prerokovaniu veci pred ústavným súdom nemožno odstrániť, nepovažoval ústavný súd za dôvodné vyzývať sťažovateľa na odstránenie ďalších nedostatkov jeho návrhu, ktorý neobsahoval náležitosti požadované ustanoveniami § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2006